

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Quantum miraculum fuerit Christi, mulierem insanabilem sanantis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Quæ virtus etiam eluxit in alijs perfanatis. in quibus curandis peritia & artes excellentissimorum medicorum oleum & operam perdiderunt. *Mulier, quæ erat in profusio sanguinis annis duodecim, & fuerat multa perpeffa à compluribus medicis: & erogauerat omnia sua, nec quidquam profecerat, sed magis deterius habebat: cum audisset de IESU, venit in turba retro, & tetigit vestimentum eius: dicebat enim: Quia si vel vestimentum eius tetigero, salua ero. Et confestim siccatus est fons sanguinis eius: & sensit corpore, quia sanata esset à plaga.* Quæ autem passa sit à medicis hæc mulier, non solum in medicinis exhauriendis, sed etiam in loculis & cistis euacuatis, clarius exponit Lucas illis verbis: *in medicos erogauerat omnem substantiam suam, nec ab ullo potuit curari.* S. Ambrosius putat hanc mulierem fuisse Martham sororem Lazari, sed textui conformius dicitur, fuisse ciuem Casareæ Philippi: quæ ciuitas, cum esset celebris, vtique etiam excellentes habuit medicos; qui quia pharmacis suis ac syrupis nihil efficere potuerunt, per duodecim annos, licet salaria & honoraria non deessent, adeo vt opulenta femina in medicos complures, & pharmacopolas omnem substantiam suam expenderet; argumento sunt, morbum incurabilem extitisse. Et tamen hunc tam diuturnum, tamque pertinacem morbum Christus sanauit. Enimvero tam citò, tamque exiguo remedio sanauit. Mulier, ob fluxum sanguinis, seu seminis tam turpem morbum, pudibunda accessit retro, & tetigit simbriam vestimenti eius, & salua facta est mulier ex illa hora. Quid ipse Christus non poterit, si vel de simbria vestimenti eius tam citò exeunt sanitates? Quanta erit vis ipsius Saluatoris, si tantopere prodest, vel Reliquias illius honorare? Porro quid hic morbus effecit? nimirum eximie illustrauit collatorem sanitatis. Hinc IESVS conuersus & aspiciens mulierem, quasi ignoraret, quis se tetigisset, occasionem præbuit sanatae, vt beneficium, quod acceperat, prædicaret. Etenim *mulier timens & tremens, sciens quod factum esset in se, venit & procidit ante eum, & dixit ei omnem veritatem.* Et, vt Lucas ait: *Ob quam causam tetigerit eum, indicauit coram omni populo: & quemadmodum confestim sanata sit.* Quæ, quàm Curatori suo fuerit grata, postea referemus. Hic satis est, indicare, eam causam habuisse gratia

VI.

Marc. 5. 25.

Luc. 8. 44.

S. Ambros. lib. de Salomone. cap. 5.

Matth. 9. 20.

Marc. 5. 33.

Luc. 8. 48.

Ioan. 31. 39.

Luc. 13. 11.

Ioan. 5. 5.

referendæ, vt quæ tam diuturno decem annorum morbo fuerit liberata. Nam hæc diuturnitas ipsa miraculi magnitudinem declarat; sicut cum Lazarus quatruiduanus fuit suscitatus; & altera illa mulier, quæ spiritum infirmitatis annos duo deinginti habuit; ac Paralyticus, qui triginta octo annos in infirmitate perdurauit, sanitate recuperata, præstantiam medici, morbos tam inueteratos, & ab alijs desperatos sanantis demonstrauit.

VII.

Lepra quàm tenax sit, experiuntur, quos ea tenet; quàm altas radices in corpore humano agat, sciunt medici, nōrunt magistratus, qui leprosos ex urbibus excludunt, ne, cum ipsi sanari non possint, alios quoque contaminent. Testantur variaz historiae, quanti sint sumptus frustra facti, in lepræ curationem. Sufficit Naaman Syrus, manu strenuus, clarus militia, dignitate illustris, & diuitijs plenus, vno verbo, *vir magnus apud dominum suum, & honoratus, vir fortis & diues, sed leprosus*. Hic vtique nihil omisit eorum, quæ ad sanitatem exigebantur. Nullus tamen Æsculapius inuentus est, qui eum curare posset, præter Elisæum, cuius vel hinc sanctitas enituit, quia eum prodigiosè sanauit. Talium prodigiorum occasio fuerunt etiam leprosi à Christo sanati, nec iam ad Iordanis balneum missi, sed vel vnico verbo sanati. Quod eum posse vel ipsi sanandi crediderant. *Ecce leprosus veniens, adorabat eum dicens: Domine, si vis, potes me mundare*. Non dixit, si Patrem oraueris; sed, si vis; significans æqualem ipsum cum Patre habere potestatem, vt S. Chrysostomus obseruauit. *Et extendens Iesus manum tetigit eum, dicens, Volo, Mundare. Et confestim mundata est lepra eius*. Naaman septies in Iordane debuit lauari: hunc Christus tetigit, & sanauit. Quo loco Cyrillus Alexandrinus docet, idcirco Dominum contactu carnis suæ aliquos ægrotos curare voluisse, vt ostenderet etiam carnem suam, ob conjunctionem cum diuinitate vim salutiferam & viuificam habere. Diuinitatem certè Christi veteres Scriptorum ex hoc loco probauerunt, quia, vt Iustinus, Tertullianus, & Athanasius scribunt, quasi propria, non aliena vsus potestate volendo imperandoque hunc leprosum curauit. Immo diuinitatem & humanitatem simul probauit Cyrillus & Ambrosius, cuius hæc verba sunt: *Volo ergo, dicit, propter Photinum; imperat, propter Arium; tangit propter Manichæum*. Quod

4 Reg. 5. 1.

Matth. 8. 2.

S. Chrysost.
hom. 26.Iustin in ex-
posit. Fidei;
Tertullian.
lib. 4. contr.
Marcion.
Athanas. in
lib. de com-
muni essent.
P. & F. & Sp.
Sanct.